

STEIN

1/1990

DEBATT

anførte paragrafer for lengst var utvisket av hukommelsen.

Etter å ha lest L. Kvamsdals oversikt over værnede lokaliteter i Norge i samme nummer av NAGS-nytt, hvor Matskorhæ glimret ved sitt fravær, var imidlertid en mistanke vekket. En telefonrunde til diverse departementer/direktorater, og som endte i Statens Skoger, bestyrket mistanken betraktelig. Etter en del purringer kom kopi av de aktuelle sakspapirer fra 1974 i posten, som den endelige bekreftelsen på «arbeidsuhellet» (eller hva en nå skal kalle det): Mineralogisk-Geologisk Museum i Oslo anmoder her om etablering av et spesifisert vern av angjeldende område, og viser til tidligere fredninger av mineralforekomster i Langesundsfjord-området som naturminner. Direktoratet for Statens Skoger konkluderer imidlertid med at straffelovens § 396 og 399 innebærer at særskilt fredningsvedtak ikke er nødvendig, og ber på dette grunnlag og med denne henvisning Horda-Rogaland Skogforvaltning besørge oppsetting av skilt.

Vidda

Om vern – og mangel på vern – av mineralforekomster, samt om skjerpers rettigheter – og mangel på slike.

Da jeg skrev min artikkel våren '89 (NAGS-nytt 2 '89), omtalte jeg «en egen fredningsbestemmelse for en berømt anatasforekomst».

Jeg, som alle andre, levde da fortsatt i den tro (les: villfarelse) at Grisebingen virkelig var fredet i henhold til lov. Dette til tross for en gang å ha lest teksten på det famøse skilt i Matskorhæ med egne øyne, men tydeligvis uten at det hadde gjort noe uutslettelig inntrykk, da de

DEBATT

bryting av stuffer, med tyngre verktøy, og i stor stil, med foremål utstrakt byttevirksomhet eller direkte salg, mener jeg like klart er utenfor de rettigheter bergverksloven gir en som skjerper. Kan det videre hevdes at grunneier eller samfunn er skadelidende som følge av økonomiske eller miljømessige forhold, vil slike inngrep i utgangspunktet fortsatt kunne rammes også av en framtidig revidert versjon av Straffelovens § 396 og 399. For det andre, og samtidig som en replikk til et innlegg i NAGS-nytt nr. 4

'89. De rettigheter skjerper har i h.t. Bergverksloven er i utgangspunktet begrenset (kfr. § 2) til å gjelde norske statsborgere. Fremmede statsborgere er avhengige av konsesjon. Det er derfor ingen grunn til å frykte rasist-stempelet om en setter spørsmålsteget ved hensikten med å trekke «utenlandske forretningsforbindelser/profittsugne mellom-europeere» inn til forekomstene på vestvidda – medmindre formålet er «bare se, men ikke røre».

RE